

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Dany Černé a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **CET 21 spol s r. o.**, se sídlem Kříženeckého náměstí 1078/5, 152 00 Praha 5, IČ: 45800456, zastoupen JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem, se sídlem Zavadilova 1925/15, 160 00 Praha 6, proti žalovanému: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, 120 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.12.2012, sp. zn./Ident.: 2011/755/BUR/CET, č.j. RUD/4517/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18.12.2012, sp. zn. /Ident.: 2011/755/BUR/CET, č.j. RUD/4517/2012, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 400.000,- Kč pro porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“), které ukládá povinnost provozovateli vysílání nezařazovat v době od 6:00 hodin do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Žalobce se měl porušení této povinnosti dopustit odvysíláním pořadu Hlava v oblacích dne 21. srpna 2011 na programu Nova Cinema od 20:00 hodin a dne 22. srpna 2011 na programu Nova Cinema od 13:00 hodin, neboť pořad obsahoval naturalistické scény násilí a sexuálně explicitní a drastické scény ve formě, která je způsobilá vyvolat u dětských diváků psychický otřes, a vést tak k ohrožení zejména psychického vývoje dětí a mladistvých.

Žalobce učinil v žalobě nesporným, že je provozovatelem programu Nova Cinema a že dne 21.srpna 2011 od cca 20:00 hodin a dne 22. srpna 2011 od cca 13:00 hodin na programu Nova Cinema odvysílal pořad s názvem Hlava v oblacích. Napadené rozhodnutí však považuje za nezákonné z následujících důvodů:

Předně žalobce namítl, že mu byla sankce uložena nezákonně, neboť žalovaný nesplnil povinnost předchozího upozornění na porušení zákona podle ustanovení § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Žalovaný odvíjel splnění této podmínky pro uložení sankce ze skutečnosti, že byl žalobce za identické porušení zákona (odvysílání pořadu Hlava v oblacích v době od 6:00 do 22:00 hod.) postižen již v minulosti pravomocným rozhodnutím ve věci sp. zn. 2008/275/HOL/CET (jednalo se o odvysílání pořadu Hlava v oblacích dne 23.1.2008 od 9:25 hodin na programu NOVA). S tímto výkladem žalobce nesouhlasí a nesdílí názor žalovaného, že jestliže se jedná o různé programy jednoho a téhož provozovatele televizního vysílání a bylo mu doručeno upozornění na typově shodné porušení zákona, resp. byl již za typově shodný správní delikt sankcionován, byla tím splněna povinnost podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání i pro případ, kdy je typově obdobný pořad odvysílán na jiném programu téhož provozovatele. Žalobce nepřipustnost takového výkladu spatřuje především s ohledem na obsah části sedmé zákona o vysílání, jež upravuje sankční nástroje. Žalobce namítl, že podle logiky žalovaného by posuzování důsledků porušení zákonných povinností provozovatele televizního vysílání souhrnně pro všechny jím provozované programy vedlo k závěru, že opakované porušení povinností podle ustanovení § 63 odst. 1 písm. b) a c) zákona o vysílání bude posuzováno souhrnně pro všechna porušení bez ohledu na okolnost, při vysílání kterého z jednotlivých programů jednoho provozovatele k němu došlo. Provozovateli by tak mohla být odňata licence k provozování programu, na kterém došlo k porušení příslušných ustanovení zákona i v případě, že k předchozímu porušení došlo na jiném jím provozovaném programu. Podle názoru žalobce je proto třeba posuzovat každý program provozovaný jedním provozovatelem z hlediska porušení povinností provozovatele samostatně, neboť každý z programů je provozován na základě zvláštní licence.

Dále žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné i v důsledku nesprávného právního hodnocení věci, pokud jde o závěr o porušení povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání ve vztahu k odvysílání pořadu Hlava v oblacích dne 21.8.2011 ve 20:00 hodin. Žalobce připustil, že s ohledem na předchozí soudní přezkum rozhodnutí žalovaného, jímž mu byla pravomocně uložena sankce za odvysílání téhož pořadu na programu NOVA dne 23.1.2008 od 9:26 hodin, souhlasí s právní kvalifikací skutku, pokud se jedná o odvysílání téhož pořadu dne 22. 8. 2011 od cca 13:00 hodin, tedy že tímto odvysíláním porušil povinnost stanovenou ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Pokud se však týká druhého odvysílání pořadu (21. 8. 2011 od cca 20:00 hodin), žalobce má za to, že ke spáchání správního deliktu nedošlo. S ohledem na obsah pořadu, na stopáž pořadu, na počet a stopáž jednotlivých vytýkaných scén, na vyznění vytýkaných scén v kontextu děje a na zařazení pořadu do vysílání ve večerních hodinách podle žalobce pořad jako celek ani jeho jednotlivé scény nebyly způsobilé ohrozit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. Při posuzování způsobilosti pořadu ohrozit vývoj chráněné skupiny diváků s ohledem na vysílací čas je podle žalobce třeba zohlednit skutečnost, že způsobilost ohrozit není v celém zákonem vymezeném časovém úseku stejná. Obecně je možné konstatovat, že televizní vysílání v průběhu daného časového úseku pravidelně sledují děti a mladiství různých věkových skupin, u kterých je možné vzhledem k jejich věku konstatovat odlišnou způsobilost ohrožení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vymezil jako zvláště ohroženou skupinu děti ve věku 10 až 12 let. S ohledem na to se žalobce domnívá, že ustanovení § 32

odst. 1 písm. g) zákona o vysílání nelze vykládat tak, že by v celém časovém úseku od 6:00 hodin do 22:00 hodin neměl být vysílán žádný pořad, který by byl způsobilý ohrozit jakoukoliv ze zákonem chráněných skupin osob. Ochrana veřejného zájmu sledovaná tímto zákonným ustanovením nemůže suplovat podle žalobce odpovědnost rodičů za výchovu dětí. Podle žalobce je tedy třeba při hodnocení naplnění skutkové podstaty správního deliktu třeba posuzovat, jaké negativní dopady by vysílání pořadu mohlo mít vliv na tu část chráněné skupiny, která se v uvedené době pravidelně před televizními obrazovkami nachází. Pořad Hlava v oblacích byl dne 21.8.2011 odvysílán od cca 20:00 hodin, tedy v době, kdy dětský divák, s ohledem na zákonné povinnosti rodičů při výchově dětí, by televizní pořady bez dohledu rodičů sledovat neměl. Žalobce v této souvislosti poukázal též na závěry soudů ve správním soudnictví, které dovozují, že čas vysílání pořadu má vliv na skutečnost, zda byla naplněna materiální stránka správního deliktu (zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.3.2011, č.j. 8 As 79/2010 – 84 či ze dne 28.12.2011, č.j. 8 As 80/2011-82). Žalobce rovněž namítl, že závěr žalovaného konstatující, že v případě dětí je typickým rysem tzv. fragmentární diváctví, a je proto třeba posoudit i pouze izolované vyznění jednotlivých scén, je v rozporu se závěry Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 27.1.2009, č.j. 7Ca 336/2008-34, podle něhož je nutno přihlídnout nejen izolovaně k provedení dané scény, ale také ji hodnotit v souvislosti s ostatním obsahem pořadu.

Žalobce napadenému rozhodnutí vytkl též nepřezkoumatelnost v důsledku nesrozumitelnosti části odůvodnění, v němž žalovaný hodnotí zákonná kritéria pro stanovení výše pokuty, a namítl též, že žalovaný překročil meze správního uvážení v důsledku porušení principu proporcionality. Žalovaný výši pokuty mj. odůvodnil tím, že žalobce je dominantním subjektem s vysokou sledovaností, a zároveň dovozuje pravděpodobnost vysokého zásahu divácké veřejnosti programem Nova Cinema ze skutečnosti, že vysílání tohoto programu je celoplošné. Zároveň však žalovaný uvedl údaj o sledovanosti programu Nova Cinema v hodnotě 5,51 % resp. 5,19 %. Podle žalobce mají být při hodnocení kritérií pro uložení pokuty posuzovány zcela konkrétní okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán. Poukaz na dominantní postavení žalobce proto nemá opodstatnění, neboť hodnocení sledovanosti se musí vázat pouze k pořadu, jehož odvysíláním byl správní delikt spáchán. Při průměrné sledovanosti programu Nova Cinema okolo 5 % pak závěr žalovaného o tom, že je žalobce dominantním subjektem s vysokou sledovaností, není logický. Stejně tak podle žalobce není logická úvaha žalovaného, že rozhodnými kritérii jsou závažnost a míra zavinění, zatímco rozsah, typ a dosah vysílání jsou kritéria podpůrná. Tato úvaha není nadto podle žalobce nijak odůvodněna. Pokud žalovaný hodnotil působení pořadu jako „jednoznačně nemravné“, nemá takové hodnocení podle žalobce oporu ve skutečnosti. Konečně pak žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že se dopustil vědomého a úmyslného porušení zákona. Pokud jde o porušení zásady proporcionality, shledává je žalobce ve skutečnosti, že za odvysílání téhož pořadu na program NOVA dne 23.1.2008 od 09:26 hodin mu žalovaný uložil pokutu ve výši 200.000,- Kč. Program NOVA má přitom několikanásobně vyšší sledovanost než program Nova Cinema a pořad na program NOVA byl vysílán v dopoledních hodinách.

Žalobce s ohledem na tyto důvody navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ, že by se soud s žalobními námitkami neztotožnil, navrhl, aby soud využil svého práva a pokutu jako zjevně nepřiměřenou snížil. Pro zjevnou nepřiměřenost pokuty podle žalobce svědčí, že program Nova Cinema má sledovanost pouze okolo 5 %, zásah chráněné skupiny je tedy podstatně nižší než v případě vysílání téhož pořadu na program NOVA, rovněž tak je podle žalobce zjevně nepřiměřené, pokud je stejně sankcionováno vysílání téhož pořadu od 09:26 hodin a od 20:00 hodin.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že podmínka předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání byla splněna, neboť žalobci již byla jednou udělena sankce za odvysílání identického pořadu v zákonem chráněné době. V tomto předchozím správním řízení bylo postaveno najisto, že i tam byla naplněna podmínka podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Žalobce ani po této předchozí sankci nedbal právního názoru žalovaného a opětovně se dopustil spáchání správního deliktu odvysíláním identického pořadu. Žalovaný z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3.4.2012 ve věci sp. zn. 6 As 26/2010 dovozuje, že upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání je účinné vždy vůči konkrétnímu provozovateli vysílání, je tedy lhotečné, na kterém programu provozovaném jedním a tímž provozovatelem k porušení zákona o vysílání došlo.

K žalobcově námitce týkající se nesprávného právního hodnocení věci žalovaný uvedl, že žalobce byl postižen pravomocně pokutou za správní delikt za odvysílání téhož pořadu na jiném programu, přičemž i následný soudní přezkum potvrdil závěr žalovaného, že pořad Hlava v oblacích obsahoval scény násilí a sexu způsobilé ohrozit zejména psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých. Ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání podle žalovaného neposkytuje žádný prostor pro správní úvahu, která by vedla k tomu, že odvysílání pořadu s definovaným závadným obsahem v době blízké 22. hodině není porušením zákona. Pokud jde o ostatní úvahy o právním hodnocení věci, žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.

K námitce týkající se úvahy o výši pokuty žalovaný uvedl, že považuje za naprosto logické konstatování dominantnosti žalobce na mediálním trhu. Žalovaný chápe, že žalobce již z principu nemůže souhlasit s žádným kritériem hodnocení výše pokuty, to však neznamená, že by se žalovaný měl řídit názory jednotlivých dozorovaných subjektů. Žalovanému je ponecháno zákonem na jeho správní úvaze, co do kterých kritérií podradí a jakým způsobem bude hodnotit jednotlivé segmenty. Žalobce je dominantním subjektem s vysokou sledovaností jeho programů, která je dána i jejich celoplošností. Skutečnost, že jednotlivý pořad má určitou číselně definovanou a doloženou sledovanost nemá na tento závěr vliv.

Ze správního spisu vyplynuly tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti:

Ve správním spisu je založena analýza pořadu Hlava v oblacích zpracovaná dne 22.8.2011 analytickým odborem žalobce v reakci na odvysílání pořadu ve dnech 21.8.2011 a 22.8.2011 na programu Nova Cinema provozovaného žalobcem, v níž je film charakterizován následovně: *„Film v několika scénách zobrazuje sexuální chování, a to způsobem poměrně značně otevřeným. Chování partnerů při sexuálním aktu je pojímáno realisticky, zejména je kladen důraz na věrohodnost projevů vzájemné vášně a chťiče. Chování hlavní hrdinky je velmi mravně uvolněné, vrcholí prospěchářským sexuálním vztahem s německým okupačním důstojníkem. Toto chování je ve filmu relativizováno mnoha dalšími souvislostmi, které však nepochybně nemohou být zřejmé dětskému divákovi. Sex je zde zobrazován v bezprostřední souvislosti s násilím, obrazově i dějově jde o propojení, které může mít na dětského diváka frustrující dopad. Násilí je pojímáno rovněž značně popisně, včetně například poměrně dlouhého záběru, v němž tři muži chladnokrevně vraždí zbitou ženu.“* V analýze posléze následuje popis jednotlivých scén a závěr, že pořad neměl být odvysílán před 22. hodinou, neboť obsahuje scény, které mohou ohrozit mravní, fyzický či psychický vývoj dítěte.

Žalovaný nato dne 24.8.2011 zahájil s žalobcem správní řízení pro možné porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, kterého se mohl dopustit tím, že dne

21.8.2011 na programu Nova Cinema od 20:00 hod. a dne 22. 8. 2011 na programu Nova Cinema od 13:00 hod. odvysílal pořad Hlava v oblacích, který obsahoval scény násilí a sexu způsobilé ohrozit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých. V oznámení o zahájení řízení uvedl popis pořadu, jeho rozbor a hodnocení totožné, jako bylo uvedeno v analýze pořadu zpracované analytickým odborem žalovaného. Pokud jde o splnění podmínky podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání, žalovaný již v tomto oznámení o zahájení správního řízení uvedl, že povinnost předchozího upozornění považuje za splněnou tím, že žalobci byla rozhodnutím č.j. hol/4803/09, sp. zn: 2008/275/HOL/CET, ze dne 2.6.2009 uložena sankce za odvysílání téhož pořadu dne 23.1.2008 od 9:25 hod. na programu NOVA. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl rozsudkem ze dne 16.2.2011, č.j. 5A 229/2010-91, Městský soud v Praze. Žalovaný uvedl, že v návaznosti na skutečnost, že se v daném případě jedná o naprosto totožný pořad, měl žalobce vztáhnout závěry plynoucí z tohoto rozhodnutí i na ostatní žalobcem provozované programy.

Součástí obsahu spisu je i žalovaným zmiňované rozhodnutí č.j. hol/4803/09, sp. zn: 2008/275/HOL/CET, ze dne 2.6.2009, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 200.000,- Kč pro porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, kterého se dopustil odvysíláním pořadu Hlava v oblacích dne 23.1.2008 od 9:25 hodin na programu NOVA, neboť tento pořad obsahoval scény násilí a sexu způsobilé ohrozit zejména psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých. Žalobce tak porušil povinnost nezařazovat v době od 6:00 hodin do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Toto rozhodnutí vymezovalo totožný výčet sexuálně explicitních a násilných scén jako oznámení o zahájení řízení v posuzované věci. Obsahem spisu je dále rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16.2.2011, č.j. 5A 229/2010-91, jímž byla zamítnuta žaloba žalobce proti výše zmíněnému rozhodnutí, přičemž Městský soud v Praze v odůvodnění rozsudku plně přisvědčil věcnému hodnocení pořadu, jak jej žalovaného provedl, a potvrdil jeho závěr o naplnění skutkové podstaty správního deliktu spočívajícího v porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21.7.2011, č.j. 3 As 10/2011 – 120.

Žalobce se k oznámení o zahájení řízení vyjádřil dne 22.9.2011, přičemž obsah jeho vyjádření byl totožný s obsahem žalobních námitek (vyjma úvah o nepřiměřenosti pokuty).

Pokud jde o napadené rozhodnutí žalovaného, s ohledem na obsah žalobních námitek je třeba vyzdvihnout následující obsah odůvodnění:

Pokud jde o podmínku předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání, žalovaný poukázal na předchozí uložení sankce za odvysílání téhož pořadu, byť na jiném programu žalobce, a uvedl, že v důsledku skutečnosti, že se jednalo o naprosto totožný pořad, měl žalobce, ač byl předtím sankcionován za uvedení na jiném svém programu, vztáhnout důsledky uložené sankce na všechny jím provozované programy. Jestliže se jedná o různé programy jednoho a toho samého provozovatele televizního vysílání, upozornění na porušení zákona na jednom programu naplnilo svou funkci obecně pro veškerou činnost provozovatele. Touto funkcí je dát na vědomí provozovateli vysílání, že se dopouští porušení zákona, a dát mu možnost věc napravit. Jelikož zákon o vysílání nezmiňuje, že by se upozornění a následná sankce musela vztahovat k totožnému programu, naopak výslovně vztahuje opatření k nápravě výslovně pouze k osobě provozovatele vysílání, byla podmínka předchozího upozornění splněna.

K námitce významu vysílacího času pro naplnění materiální stránky správního deliktu žalovaný uvedl, že znění zákona je zcela jednoznačné, tedy že podle ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání je provozovatel povinen nezařazovat v době od 6:00 hodin do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Toto ustanovení neumožňuje výklad, který žalobce nadnesl, neboť by tím byl popřen smysl příslušného ustanovení. Co se týče argumentace žalobce poukazující na odpovědnost rodičů, žalovaný uvedl, že dohled rodičů je sice důležitým faktorem výchovy dětí, avšak odkazem na rodičovskou zodpovědnost nelze ospravedlnit zřejmé porušení povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Žalovaný poukázal na závěry, které formuloval Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 80/2011, a to že při hodnocení možných účinků pořadu na vývoj dětí a mládeže není podstatné, zda by se u sledování televizního vysílání měla uplatnit výchovná role rodiny. Rodiče by naopak měli mít možnost spolehnout se na to, že jejich děti nebudou při sledování televize vystaveny možným negativním vlivům alespoň v časovém úseku od 6:00 hodin do 22:00 hodin. Pokud žalobce poukazyval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 As 79/2010, který měl zdůraznit význam konkrétního vysílacího času pro posouzení materiální stránky správního deliktu, žalovaný uvedl, že zároveň ve stejném rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud sporné záběry byly uvedeny v takové kvalitě a kvantitě, jako v posuzovaném případě (realističnost a děsivost, opakované promítání), nemohlo ani odvysílání pořadu krátce před 22. hodinou snížit nebezpečnost jednání. Z toho žalovaný vyvozuje, že jednotlivé případy je nutné posuzovat individuálně, protože každý pořad, či jeho část, obsahují různé záběry, různé kvality a intenzity. Pokud jde o pořad *Hlava v oblacích*, žalovaný odkázal na předchozí hodnocení tohoto pořadu v rámci rozhodnutí o uložení sankce za jeho odvysílání na program NOVA a na závěry soudů, jež toto rozhodnutí přezkoumávaly. Nejvyšší správní soud v žalobcem zmiňovaném judikátu zároveň konstatoval, že vysílací čas může hrát roli, nikoliv že vždy hraje roli při posouzení materiální stránky správního deliktu. V případě pořadu *Hlava v oblacích* konkrétní vysílací čas nemohl podle žalovaného snížit nebezpečnost jednání spočívajícího v uvedení tohoto pořadu před 22. hodinou.

Co se týče výše uložené pokuty, žalovaný uvedl následující úvahy:

Ke kritériu povahy vysílaného programu žalovaný uvedl, že program Nova Cinema je celoplošným komerčním televizním programem. Komerčnost znamená, že úlohou provozovatele je získat pro sledovanost svého programu co nejvíce diváků a tomu přizpůsobuje obsah svých pořadů. Nejedná se však o program plnoformátový, ale program tematický. Jde o filmový seriálový program, specializující se zejména na dramatickou tvorbu americké provenience, a to jak major studií, tak nezávislých distributorů. V programu jsou většinou zastoupeny kinematografické filmy, televizní filmy a televizní seriály. Program je určen pro všechny věkové skupiny.

Kritérium postavení provozovatele na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti žalovaný charakterizoval tak, že jde o komerční subjekt, jehož hospodářská činnost spočívá v provozování televizního vysílání. Principem komerčního televizního vysílání je snaha o maximální sledovanost. V případě žalobce se jedná o dominantní subjekt s vysokou sledovaností. Své vysílání provozuje celoplošně, vysílání může ve vymezeném územním rozsahu přijímat alespoň 70 % obyvatel České republiky. Lze proto dovodit, že s velkým podílem možných diváků se pojí zvýšená odpovědnost provozovatele, neboť porušení zákona může mít dopad na velké množství diváků. S ohledem na pravděpodobný vysoký zásah divácké veřejnosti programem Nova Cinema, vycházejícím

z jeho celoplošnosti, žalovaný vyvodil, že odpovědnost žalobce je ve srovnání s regionálními a místními provozovateli televizního vysílání vysoká.

Pokud jde o rozsah, typ a dosah závadného vysílání, žalovaný zdůraznil, že vysílaný pořad byl typově označen jako „thriller“. Podle žalovaného jde o žánr filmu, knihy nebo televizního seriálu, který má u čtenáře nebo diváka vyvolat silné napětí a emoce. Thriller je žánr blízký hororu, s nímž často splývá. Na rozdíl od hororu je zdroj napětí reálný, není vyvolán fiktivními, nadpřirozenými jevy. Žánr zahrnuje početné, často se překrývající podžánry, například díla mísící prvky hororu a thrilleru. Thrillery jsou charakterizovány rychlým sledem událostí, častou akcí a nápaditými hrdiny. Často používají nástroje jako napětí, falešné stopy a cliffhangery (konec v nejnapínavějším momentu) Thrillery se mohou definovat hlavní náladou, kterou vyvolávají: vzrušení. Dále žalovaný uvedl, že pořad byl vysílán na programu celoplošném a se sledovaností, která se v daný den pohybovala okolo 5 %. K odvysílání pořadu došlo dvakrát, v obou případech v časovém úseku od 6:00 hodin do 22:00 hodin. Žalovaný konstatoval, že za rozhodná kritéria z hlediska uložení pokuty považuje závažnost a míru zavinění, kritéria rozsahu, typu a dosahu závadného díla považuje za kritéria podpůrná, nikoliv zásadně určující výši sankce.

Pokud jde o závažnost věci, žalovaný zdůraznil, že považuje za důležitý úkol dbát na ochranu dětí a mladistvých před vysíláním pořadů, které mohou ohrozit jejich vývoj. Za závažné považoval žalovaný, že vzhledem ke kumulaci negativních scén, které se v pořadu vyskytly, působí vysílaný pořad nemravně a násilně a zejména u mladších dětí může vyvolat úzkost. Zároveň je pořad vzhledem k absenci soucitu a lítosti u jakékoliv násilně se chovající postavy schopen snížit práh citlivosti při vnímání násilí. Za závažné rovněž žalovaný považoval dvojí odvysílání pořadu v situaci, kdy žalobce byl již za totožný pořad v minulosti sankcionován.

Ohledně míry zavinění žalovaný konstatoval, že žalobce nemohl obsah pořadu ovlivnit, ale věděl, že tento pořad nelze v souladu se zákonem v době od 6:00 hodin do 22:00 hodin vysílat, přesto tak učinil. Z toho žalovaný vyvodil, že šlo o vědomé a úmyslné porušení zákona.

Pokud jde o kritérium finančního prospěchu, žalovaný dospěl k závěru, že v případě správního deliktu spočívajícího v porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání nejde o kritérium rozhodné.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Přitom dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. Vedly ho k tomu následující důvody:

Žalobce předně namítal, že byl postižen sankcí přesto, že nebyl žalovaným řádně upozorněn podle ustanovení § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Podle tohoto ustanovení platí, že jestliže provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej Rada na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě. Podle § 59 odst. 3 zákona o vysílání platí, že dojde-li k nápravě ve stanovené lhůtě, Rada sankci neuloží. Tato ustanovení se podle § 59 odst. 4 zákona o vysílání nepoužijí, pokud provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání zvláště závažným způsobem poruší některou z povinností uvedených v § 32 odst. 1 písm. c), d) a e), § 63 odst. 1 a § 64 odst. 1 zákona o vysílání.

Ustanovení § 59 zákona o vysílání je součástí komplexu sankčních ustanovení zákona

o vysílání upravených v jeho části sedmé. Již ze samotného znění ustanovení § 59 odst. 1 zákona o vysílání je patrné, že míří na porušování povinností provozovatele vysílání, tedy subjektu, který je definován ustanovením § 2 písm. g) zákona o vysílání jako právnická nebo fyzická osoba, která sestavuje program, včetně služeb přímo souvisejících s programem, určuje způsob organizace rozhlasového a televizního vysílání a má za toto vysílání redakční odpovědnost, a pod zvukovým nebo obrazovým označením, jež program a služby přímo související s programem nezaměnitelně identifikuje, tento program a služby přímo související s programem prvotně šíří nebo prostřednictvím třetích osob nechává šířit. Zákon přitom nevylučuje, aby jeden a týž provozovatel vysílání disponoval licencí k vysílání více programů. Nositelem licence je však provozovatel, nikoliv jednotlivý program. Provozovateli vysílání jsou stanoveny zákonem jednotlivé povinnosti a je jeho odpovědností, aby je dodržoval ve vztahu ke všem vysílaným programům.

Pokud jde o funkci samotného ustanovení § 59 odst. 1 zákona o vysílání, je třeba poznamenat, že sankční ustanovení zákona o vysílání rozlišují dva základní typy porušení povinností provozovatele vysílání. Prvním je „prosté“ porušení povinností, kterým je každé, za něž lze uložit pokutu podle § 60 zákona o vysílání, vyjma porušení „kvalifikovaných“. Těmi jsou porušení označená v § 59 odst. 4 zákona o vysílání. „Kvalifikované“ porušení musí současně splňovat dva znaky – jednak musí jít o jednání porušující povinnosti uvedené v taxativním výčtu obsaženém v tomto ustanovení, tj. o povinnosti uvedené v § 32 odst. 1 písm. c), d) a e), a dále z důvodu uvedeného v § 63 odst. 1 a § 64 odst. 1 zákona o vysílání, a dále musí jít o zvlášť závažný způsob porušení uvedených povinností.

Obecně je tedy systém dozoru koncipován jako kombinace varování ze strany Rady a umožnění nápravy (§ 59 odst. 1 až 3 zákona o vysílání), finančních sankcí (pokut podle § 60 uvedeného zákona) a nefinančních sankcí majících současně funkci ochrany vysílacího trhu dočasným či trvalým vyřazením provozovatele z tohoto trhu (sankce podle § 62, § 63 a § 64 téhož zákona). Porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, jež je kladeno žalobci k tíži, představuje ono „prosté“ porušení povinností, jež je možno postihnout sankcí teprve v případě, že byl na takové porušení provozovatel upozorněn, nedošlo však k nápravě.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 3.4.2012, č.j. 6 As 26/2010-101, *k porušení povinností podle zákona o vysílání, stejně jako k jiným porušením povinností veřejnoprávních, ale i soukromoprávních, dojde jednáním příslušné povinné osoby (provozovatele). Tato jednání lze v konkrétním případě popsat na základě konkrétních znaků (mechanismu jednání, jeho okolností, následků atd.), kterými se projevilo ve vnějším světě a stalo se jedinečným a nezaměnitelným, a tím se odlišilo se od skutků jiných. Má-li být určité jednání sankcionováno až poté, co selže pokus o nápravu, musí akt regulátora, kterým vyzývá provozovatele k nápravě, dostatečně konkrétně a s jinými skutky nezaměnitelně popsat závadné jednání provozovatele a identifikovat takové jeho konkrétní skutkové znaky, které jej vedou k závěru, že jím byla porušena určitá povinnost podle zákona o vysílání. Znamená to tedy, že aby § 59 odst. 1 až 3 citovaného zákona plnily svůj účel, musí provozovatel v případech, kdy se mají tato ustanovení uplatnit, dostat reálnou možnost ke zjednání nápravy. K tomu je v první řadě třeba, aby v upozornění podle odstavce 1 zmíněného paragrafu bylo příslušné jednání provozovatele dostatečně konkrétně a jednoznačně skutkově popsáno a vymezeno a aby upozornění obsahovalo i dostatečně přezkoumatelnou právní úvahu o tom, jakou povinnost měl provozovatel porušit. Teprve dostane-li se provozovateli takového upozornění, lze jej za opakované jednání vykazující v podstatných rysech znaky jako to, na jehož závadnost byl upozorněn, sankcionovat. Znamená to mimo jiné, že upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání nemůže mít toliko obecně preventivní povahu (např. varování, že nelze vysílat sponzorské vzkazy, které by obsahově měly charakter reklamy). Upozornění*

podle uvedeného ustanovení je účinné toliko vůči danému konkrétnímu provozovateli, kterému bylo adresováno, a vůči ostatním provozovatelům může působit nanejvýš jako jistý signál regulátora o jím uplatňované správní praxi. Uvedená úvaha neznamená, že jednání, na jehož závadnost byl provozovatel upozorněn, a další jednání, za něž je již sankcionován, musí být ve všech skutkových aspektech totožná. To by nepochybně vedlo k faktické nemožnosti sankcionovat řadu skutků ve své podstatě obdobných, avšak lišících se od sebe drobnými, nevýznamnými nuancemi (např. vícero obsahově shodných či jen nevýznamně odlišných verzí téhož reklamního spotu vysílaných v různých časech, lišících se sice například určitým grafickým, dějovým nebo jiným dílčím aspektem, ale ve svém celkovém vyznění a působení na diváka velmi podobných). Něco takového by odporovalo smyslu a účelu zákona a umožňovalo jeho snadné obcházení, což nelze připustit.

Na druhé straně povaha rozhlasového a televizního vysílání vyžaduje, aby upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání bylo účinné vsledku pouze ve vztahu k takovým navazujícím jednáním, která jsou ve všech podstatných rysech obdobou toho, na jehož závadnost byl provozovatel upozorněn, a o nichž si tedy provozovatel jako profesionál v oboru rozhlasového či televizního vysílání může a musí být jist, že by – stejně jako jednání, na jehož závadnost byl upozorněn – byla regulátorem hodnocena jako závadová. Důvodem pro takový výklad je vysoce variabilní, pestrý, kreativní a jen málo typizovaný obsah rozhlasového a televizního vysílání, zejména pak těch jeho částí, jež jsou svojí podstatou tvůrčím dílem v pravém slova smyslu (uměleckým výtvozem, reportáží, zábavným pořadem atd.), ve spojení s ústavním požadavkem zajištění co možná nejširší svobody projevu. Příliš restriktivní postup by hrozil předběžnou autocenzurou provozovatelů v obavě ze sankcí ze strany regulátora, a tedy by se dostával do rozporu se zákazem cenzury podle čl. 17 odst. 3 Listiny. Pokud by se např. upozornění, že erotické scény [ty nelze zaměňovat s vysíláním pornografie, jež lze za splnění některých dalších podmínek postihnout i bez předchozího upozornění na základě § 32 odst. 1 písm. e) zákona o vysílání ve spojení s jeho § 59 odst. 4] vysílané v určitém konkrétním filmu mezi 6:00 a 22:00 hod. mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých (třeba proto, že byly příliš explicitní), mělo vztahovat na jakékoli jiné erotické scény v jiných podobných filmech, mohl by provozovatel ve strachu z postihu za porušení povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. e) citovaného zákona být sám na sebe příliš restriktivní. Ve svém důsledku by tak mohl nežádoucím způsobem omezit tvůrčí svobodu, neboť jejím omezením, byť nepřímým, je i restrikce přístupu tvůrčích děl určitého charakteru (zde těch, jež obsahují erotické scény) na trh takových děl, jehož významnou součástí nepochybně je i televizní vysílání.“

Funkce upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání je tedy ve vztahu k provozovateli televizního vysílání preventivní, nikoliv primárně sankční. V případě, kdy jde o porušení zákona, jež svými účinky v čase trvá, má upozornění za cíl odstranit závadný stav, pokud jde o porušení povinnosti, jehož účinky pomíjejí okamžikem, kdy k porušení povinnosti došlo, má upozornění umožnit provozovateli do budoucna rozpoznat obdobná potenciálně protiprávní jednání a těchto jednání se vyvarovat. Z této funkce ustanovení § 59 odst. 1 zákona o vysílání vyplývá, že uložit sankci lze pouze za taková porušení povinnosti, jež jsou „kryta“ předcházejícím upozorněním, tedy pouze taková porušení povinnosti, u nichž je zjevné, že provozovatel vysílání na preventivní funkci upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání nereflektoval. Požadavek, aby byla sankcionována jen taková porušení povinností podle zákona o vysílání, která následují po předchozím upozornění na jednání vykazující ve všech podstatných rysech obdobné znaky, jako to, za něž má být uložena sankce, je zároveň ve vztahu k provozovateli vysílání uplatněním principu právní jistoty ve správním trestání. V něm je nezbytné, aby ten, kdo má být potrestán, mohl předem vědět s dostatečnou mírou jistoty, jaké konkrétní jeho jednání bude posouzeno jako protizákonné a

trestáno (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2007, čj. 2 Afs 176/2006-96, č. 1258/2007 Sb. NSS, bod 27).

Funkci upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání může přitom hrát i pravomocné uložení sankce za typově obdobné jednání (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.2.2010, č.j. 6 as 17/2009-94).

Pokud tedy byl v posuzovaném případě žalobce jako provozovatel vysílání již v minulosti sankcionován za odvysílání totožného pořadu v době od 6:00 hodin do 22:00 hodin, přičemž toto jednání bylo v příslušném rozhodnutí hodnoceno jako jednání v rozporu s ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, splnilo toto rozhodnutí po všech stránkách preventivní funkci upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání ve vztahu k jednání, jež je žalobci vytýkáno nyní. Šlo o jednání, které ve všech podstatných rysech bylo obdobné, jedinou odlišností bylo odvysílání pořadu na jiném programu žalobce. Znovu je třeba zdůraznit, že institut předchozího upozornění je vztažen ke konkrétnímu provozovateli, týká se dodržování jeho povinností podle zákona, a to bez ohledu na to, kolik programů provozuje. Bylo by nelogické, pokud by preventivní funkce upozornění, která je vztažena k provozovateli vysílání, měla být omezována pouze na jednání provozovatele na některém z jeho programů.

Poukaz žalobce na to, že uvedený výklad se dostává do rozporu s ustanovením § 63 odst. 1 písm. b) a c) zákona o vysílání, neboť by to znamenalo, že opakované porušení povinností podle těchto ustanovení bude posuzováno souhrnně pro všechna porušení na kterémkoliv z provozovaných programů, není podle názoru soudu pro věc jakkoliv relevantní. Žalobce pomíjí, že ustanovení § 63 odst. 1 upravuje právě tzv. „kvalifikovaná“ porušení povinností, jejichž postih na předchozím uplatnění opatření k nápravě vůbec nezávisí – srov. výslovnou výlukou tohoto ustanovení z normativního dosahu § 59 zákona o vysílání obsaženou v § 59 odst. 4 zákona o vysílání.

Co se týče druhé žalobní námitky – námitky nesprávného posouzení věci, je třeba zdůraznit, že žalobce byl postižen za porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Podle tohoto ustanovení je provozovatel vysílání povinen nezařazovat v době od 6:00 hodin do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Pokud jde o charakter vysílaného pořadu – filmu *Hlava v oblacích* – sám žalobce připustil ve vztahu k odvysílání tohoto pořadu dne 22.8.2011 ve 13:00 hodin, že jde o pořad, který potenciálně chráněné zájmy uvedené v citovaném ustanovení ohrožuje. Městský soud v Praze nadto nemá v tomto případě důvodu se odchylovat od závěrů ohledně téhož pořadu, které byly učiněny v rozsudku ze dne 16.2.2011, č.j. 5A 229/2010-91. V tomto rozsudku soud konstatoval, že se se žalovaným ztotožňuje ve věcném hodnocení, neboť násilné scény jsou zpracovány popisně, s veškerými naturalistickými detaily (zmítající se topené tělo, zvuky dušení; tvář hlavní hrdinky potřísněná krví či tkáněmi právě zastřeleného člověka) a se zobrazením utrpení lidí v krajních situacích (mučená žena v přestávce mezi topením prosí o slitování; hlavní hrdinka vidí z bezprostřední vzdálenosti zastřelení svého milence, francouzský voják jí pak násilím přitiskne tvář do čerstvé krve z rány); sexuální scény, jejichž přímocarost by si třeba dospělý divák vysvětlil zjištěnou válečnou dobou, jsou rovněž pro děti a mladistvé nevhodné, zdůrazňují fyzickou stránku sexu a fyzické uspokojení, zejména pak vadí souvislost sexu s násilím. V tomto ohledu považuje soud za nedůvodnou zejména letmo naznačenou námitku žalobce, že na posouzení pořadu mohl mít vliv nepřiměřený akcent žalovaného na fakt tzv. fragmentárního diváctví. Závěry žalovaného ohledně potenciální škodlivosti pořadu jako celku zdejší soud již potvrdil a tyto závěry byly rovněž potvrzeny i Nejvyšším správním soudem.

Lze souhlasit se žalovaným, že povinnost zakotvená v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g), zejména pokud jde o časové rozmezí, je absolutní, nelze ji tedy relativizovat ani okolnostmi, na něž poukazuje žalobce. K porušení této povinnosti dojde vždy, pokud je pořad, který může způsobit ohrožení chráněných zájmů, ve vymezeném časovém rozmezí odvysílán. Zejména nelze akceptovat žalobcův názor, že by z hlediska závěru o porušení povinnosti měla být rozhodná úvaha, zda k ohrožení chráněného zájmu (ochrana dětí a mladistvých) nepřispělo zanedbání rodičovského dohledu. Takovou úvahu, jak správně poukázal žalovaný v napadeném rozhodnutí, odmítl jako zcela nerelevantní Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 28.12.2011, č.j. 8 As 80/2011-82, když uvedl, že „*při hodnocení možných účinků pořadu na vývoj dětí a mládeže, resp. odpovědnost stěžovatelky, nebylo podstatné, zda by se u sledování televizního vysílání měla uplatnit výchovná role rodiny. Právě naopak, podle rozsudku č. 858/2006 Sb. NSS by rodiče měli mít možnost spolehnout se na to, že jejich děti nebudou při sledování televize vystaveny možným negativním vlivům alespoň v časovém úseku od 6:00 do 22:00 hodin. Nejvyšší správní soud navíc souhlasil se závěrem městského soudu, že ani případná regulační povinnost rodiny by neměla vliv na zákonné povinnosti provozovatele televizního vysílání.*“

Je třeba souhlasit se žalobcem, že čas odvysílání pořadu může hrát roli při úvaze, zda porušením povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání byla naplněna i materiální stránka správního deliktu. Tento závěr lze vyvodit mj. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 As 79/2010, na který žalobce odkázal. Konkrétní okolnosti posuzované věci však aplikaci tohoto kritéria vylučují. Skutkový rámec věci, v níž bylo rozhodnuto shora uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, se zásadně liší od nyní posuzované věci. Stručně lze připomenout, že přes odvysílání Nejvyšším správním soudem hodnoceného pořadu krátce před desátou hodinou večerní bylo v uvedené věci vzhledem ke kvalitě a množství sporných záběrů shledáno porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. V nyní posuzované věci ovšem byl pořad odvysílán v časném večerním čase, který zjevně není blízký desáté hodině večerní. V zákonem chráněném časovém rozmezí byl odvysílán celý pořad, jednotlivé scény, které vedly k závěru o schopnosti pořadu případně ohrozit vývoj dětí a mladistvých, se v pořadu vyskytovaly průběžně, vysílací čas od 20:00 je hlavním vysílacím časem, v němž nelze předpokládat, že by zejména cílová skupina chráněných diváků nebyla obvykle přítomna před obrazovkou. Doba vysílání posuzovaného pořadu tedy nemohla v kontextu nyní řešené věci vyústit v závěr o nenaplnění znaků předmětného deliktu, resp. že čas vysílání byl okolností, k níž žalovaný správně neopomněl ve svém rozhodnutí přihlídnout.

Ani námitky stran hodnocení věci tedy neshledal Městský soud v Praze důvodnými.

Co se týče námitky nepřezkoumatelnosti odůvodnění výše pokuty, rozhodné ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání stanoví, že při ukládání pokuty za porušení povinnosti podle tohoto zákona Rada přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy; Rada stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání, k výši případného finančního prospěchu, a ke stanovisku věcně příslušného samoregulačního orgánu uvedeného v seznamu samoregulačních orgánů, obdrží-li toto stanovisko písemně do 10 pracovních dnů ode dne zahájení řízení o správním deliktu. Ustanovení § 61 odst. 2 zákona o vysílání tak představuje obecná kritéria vztahující se k charakteru vysílaného programu a postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu, ustanovení § 61 odst. 3 zákona o vysílání pak vymezuje kritéria vztahující se ke konkrétnímu porušení povinnosti. Sama dikce ustanovení § 61 odst. 3 zákona o vysílání („Rada **stanoví**

výši pokuty **podle** závažnosti věci, míry zavinění a **s přihlédnutím** k...“) odůvodňuje závěr žalovaného, že pro určení výše pokuty v konkrétním případě jsou směrodatná jako výchozí kritéria závažnost věci a míra zavinění, ostatní kritéria, a to jak kritéria podle § 61 odst. 2, tak podle § 61 odst. 3 zákona o vysílání jsou kritérii, k nimž žalovaný přihlíží. Úvahu, že pro žalovaného byla tedy rozhodnými zejména jmenovaná dvě kritéria, nelze označit za nepřezkoumatelnou, neboť se odvíjí z textu zákona. Nelze souhlasit ani s tím, že by byl nelogický závěr žalovaného o dominantním postavení žalobce s vysokou sledovaností, která se odvíjí od celoplošné povahy šířeného programu. Tuto úvahu vedl žalovaný primárně ve vztahu ke kritériím podle § 61 odst. 2 zákona o vysílání a v tomto kontextu není nijak nelogická. Z hlediska obecné charakteristiky provozovatele z hlediska jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti je konkrétní sledovanost jednotlivých pořadů nerozhodná. Pokud zmiňoval žalovaný konkrétní míru sledovanosti pořadu, stalo se tak při vymezení doplňkových kritérií podle § 61 odst. 3 zákona o vysílání, a to u kritérií rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání (ve smyslu konkrétního pořadu). V rámci popisu tohoto kritéria žalovaný neuvedl, že by z míry konkrétní sledovanosti vyvozoval závěr, že je žalobce dominantním subjektem s vysokou sledovaností, nebo že by pořad byl vysoce sledován. Žalovaný uvedl, jak žalobce sám připouští, korektně vyčíslenou konkrétní procentuální míru sledovanosti příslušného pořadu, uvedl ji do souvislosti s povahou programu jako celoplošného, zdůraznil, že k odvysílání pořadu došlo dvakrát a konečně vymezil, že toto kritérium z hlediska konkrétní úvahy o výši sankce není v posuzované věci zásadní. Taková úvaha s ohledem na konstrukci ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání obстоjí a nelze ji označit za nepřezkoumatelnou.

Pokud žalobce namítal, že hodnocení žalovaného v tom smyslu, že pořad byl „jednoznačně nemravný“ neodpovídá skutečnosti, je třeba konstatovat, že žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody, proč s takovým hodnocením nelze souhlasit. Toto hodnocení ze strany žalovaného má přitom logický podklad v předchozím obsahu rozhodnutí (hodnocení charakteru odvysílaného pořadu), přičemž žalobce se při jiné příležitosti s tímto hodnocením ztotožňuje, resp. nic proti němu nenamítá (naplnění skutkové podstaty vytýkaného správního deliktu odvysíláním pořadu od 13:00 hodin).

Rovněž tak námitka žalobce, že nesouhlasí s hodnocením svého jednání jako vědomého a úmyslného, není nijak odůvodněna. Toto hodnocení rovněž s ohledem na důvody celého rozhodnutí nelze považovat za nepatřičné – žalobce věděl z předchozího sankčního řízení, že odvysíláním pořadu Hlava v oblacích v chráněném čase se dopustil porušení povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, přesto nepochybně vědomě a úmyslně (asi lze vyloučit, že by byl nějaký pořad odvysílán náhodou) stejný pořad rovněž v chráněné době opakovaně znovu vysílal.

Pokud jde o námitku porušení principu proporcionality ve vztahu k jinému porušení povinnosti téhož provozovatele, soud neshledává ničeho neproporčního na skutečnosti, že za typově zcela shodné jednání téhož provozovatele je uložena sankce ve shodné výši. Právě skutečnost, že jde o stejného provozovatele, jemuž byla za ve všech ohledech obdobný skutek již sankce uložena, vylučuje ze své podstaty úvahu jinou.

Za těchto okolností soud neshledává ani prostoru pro úvahu podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s., tedy přistoupit k moderaci uložené pokuty. Soud v této souvislosti připomíná, že při přezkoumávání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž pouze zkoumá, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezi správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.12.2005, č.j. 4 As 47/2004-87). Žalobce neuvedl žádné jiné konkrétní důvody pro závěr, že pokuta byla uložena v nepřiměřené výši, než důvody, jež byly obsahem žalobních námitek a jež byly shledány nedůvodnými. Přihlédne-li soud k tomu, že

preventivní úloha postihu nespočívá jen v účinku vůči žalobci, ale postih musí mít sílu odradit od nezákonného postupu i jiné nositele stejných zákonných povinností, pak tento účinek může vyvolat jen postih odpovídající významu chráněného zájmu, včas a věcně správně vyvozený. Jde-li o finanční postih, musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být nikoli pro něho zanedbatelný, a nutně tak musí v sobě obsahovat i represivní složku. V opačném případě by totiž postih delikventa smysl postrádal. Moderační právo soudu upravené v § 78 odst. 2 s. ř. s., tj. možnost upustit od potrestání či snížení postihu, má proto místo toliko tam, kde jde o postih zjevně nepřiměřený (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, č.j. 10 Ca 250/2003-48, publikovaný pod č. 560/2005 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že horní hranice výměry pokuty za vytýkaný správní delikt činí podle ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) 10.000.000,- Kč, pokuta uložená ve výši 4 % možného maximálního postihu se za těchto okolností nejví zjevně nepřiměřenou.

S ohledem na výše uvedené proto soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Nákladový výrok je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému pak v řízení žádné náklady podle ustanovení § 57 odst. 1 s. ř. s. nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. července 2013

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsdkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová